

Köy İhtiyar Meclisinin Köy Sıvat Yeri İçin Özel Kişilere İlişkin Taşınmaz Malları Kamulaştırabileceği

Bu karar; Köy İhtiyar Meclisinin, Köy Sıvat yeri için özel kişilere ilişkin taşınmaz malları kamulaştırabilmesinde yetkisi olup olmadığı hususuna ilişkindir.

T.C.

DANIŞTAY

Büyük Genel Kurul

Esas: 1972/7

Karar: 1975/16

Tarih: 19.12.1975

ÖZET: Köy İhtiyar Meclisinin Köy Sıvat yeri için özel kişilere ilişkin taşınmaz malları kamulaştırabileceği Hk.

(6830 sayılı -mülga- Kamulaştırma Yasası m. 1) (442 sayılı -mülga- Köy Yasası m. 14)

KARAR METNİ:

Ezine ilçesine bağlı, Aladağ Köyüne sıvat yeri sağlamak amacıyla, Köy ihtiyar Meclisince taşınmaz malın istimlakine dair alınan karar üzerine açılan davanın Altıncı Dairece görülerek, istimlak kararının iptal edilmesine dair 22.1.1962 tarih, E. 1958/1537, K. 1962/137 s. karar verilmiş; Enez ilçesine bağlı Vakıf Köyüne sıvat yeri temini maksadı ile, Köy ihtiyar Meclisince taşınmaz malın istimlakine karar verilmesine binaen açılan davanın aynı dairece görülmesi sonucunda davanın reddi hakkında 24.3.1971 gün ve E.

1969/1867, K. 1971/985 s. karar ittihaz edilmiş olduğu cihetle kararlar arasında aykırılık bulunduğundan bahisle içtihadın birleştirilmesi için ilgilisi İbrahim Uzun tarafından Danıştay Başkanlığına başvurulması üzerine düzenlenen dosya Birinci Başkanlıkça 521 s. Danıştay Yasasının 46 ncı maddesi gereğince içtihatları Birleştirme Kurulu'na havale edilmiş olmakla raportör üyenin açıkladığı raporu, Baş kanun sözcüsünün Köyün, köy hayvanlarının su gereksinmesini karşılamak amacıyla, bir taşınmazın tamamını veya bir bölümünü kamulaştırmaya kanuni veya hukuksal yönden yetkili bulunup bulunmadığını saptamak, çözümlenmesi gereken sorunun konusunu teşkil etmektedir.

31.8.1956 tarihli ve 6830 s. istimlâk Yasasının 1. maddesinde Amme Hükmi şahısları ile müesseseleri tarafından umumi menfaatler için lüzumlu işlere tahsis edilmek üzere hususi şahıslara ilişkin gayrimenkullerin ve kaynakların istimlâki ile hususi şahıslar lehine mahsus kanunlarına müsteniden yapılacak istimlâkler bu yasa hükümlerine tabidir. Denildikten sonra istimlâk, değer pahası peşin verilmek suretiyle yapılabilir hükmü, yönünden, Anayasa Mahkemesinin 10.4.1973 tarihli ve E. 1972/53, K. 1973/16 s. kararı ile iptal edilmiş olan aynı kanunun 3 ncü maddesinde de istimlâkin, ancak bunu yapacak idarenin kanunen ifasına memur bulunduğu amme hizmetinin veya teşebbüsün yürütülmesine lüzumlu gayrimenkullerin ve kaynakların bu yasa hükümleri dairesinde yapılabileceği öngörülmüş ve muvakkat encümen mazbatasında ise; h3 ncü madde, istimlâk şartlarını tayin etmektedir. Ne gibi hallerde istimlâk yoluna başvurulacağının birer birer sayılmasından kaçınılmıştır, idare kamu hizmeti ve teşebbüsü ile görevlendirildiği ve bu görevi kanundan aldığı için, kamulaştırmayı ancak o hizmet ve teşebbüsün yürütülmesine lüzumlu taşınmaz ve köy malları ile bunlar üzerinde kısmen veya tamamen irtifak hakkı tesisinde ceryan edeceği hususu kabul edilmiştir. Köy veya beldenin veya köy yahut belde sakinlerinin medeni, sıhhi, bedii ve benzeri ihtiyaçlarının düzenlenmesi ve tehlikeden korunması düşüncesi ile köy ve belediye sınırları içinde tesis yapmak gerekli yerler kamulaştırılabilir... görüşüne yer verilmiştir.

Demek oluyor ki, kamu tüzel kişileri ve müesseselerinin, kamu kudretine dayanarak, kamu yararı amacı ile kişilere ilişkin taşınmaz malları bir kamu hizmetinin veya teşebbüsün yürütülmesine ayrılmak veya kamu mallarına katılmak üzere bedeli karşılığında iktisap etmesine kanuni yönden bir engel bulunmamaktadır. Başka bir deyimle idare, yasaların kendisine verdiği görev ve hizmetleri yerine getirmek, kamuya yararlı bir teşebbüsü yürütmek için lüzumlu olan taşınmaz malları ve kaynakları kamu kudretine dayanarak zorla iktisap edebilir.

Bir Komün idaresi olan köyün, kamu hizmeti ifa etmekle görevli ve yükümlü doğal bir ademi merkeziyet idaresi olduğu kuşkusuzdur. Köyün ve o köyde oturanların müşterek ve genel çıkarlarını sağlayıcı hizmetleri yerine getirmek köy yöneticilerinin görevleri

gereğidir.

Köy Kanununda, köyün mecburi ve mecburi olmayan işlerinin sayılmış olması, köy yöneticilerinin bu işler dışında müşterek ve genel çıkarlar bakımından başkaca işler yapamayacakları ve kamu hizmetinin ancak bu örnek olarak sayılan işlerden ibaret olduğu anlamını taşımaz ve böyle bir yorum biçimi, köyün doğuş ve oluşum amacına da uygun düşmez.

Toplum gereksinmelerinin zaman süreci içerisinde dondurulması olanaksızdır. Bu gereksinmeler, sosyo-ekonomik gelişmelere paralel olarak sürekli bir tempo içerisinde çoğalmakta ve anılan gereksinmelerin yerine getirilmesi kaçınılmaz bir zorunluluk olarak ortaya çıkmaktadır. Köy Yasasının yürürlüğe girdiği 7 Nisan 1340 gününden yani 1925 yılından önce önemli sayılmayan bir uğraşının bu gününün yaşam koşulları altında tüm işlerin en önemlisi niteliğini kazanabileceği olağandır.

Öte yandan, 442 s. Köy Kanununun, 14. maddesinin 28 nci bendinde Köy namına iyi cinsten boğa, aygır, teke ve koç satın almak köyün işleri arasında gösterilmiştir. Damızlık hayvan alımını köyün görevleri arasında sayan bir yasanın, temel uğraşlarının biride hayvancılık olan köy halkının, bu hayvanlarının su ihtiyaçlarının sağlanması için, sıvat yeri yapımına izin vermediği söylenemez. Aksi bir düşünce kanun koyucunun amacına aykırı düşeceği gibi yine Köy Yasasının bir kaç köy arasında müşterek olan sıvat yerinin hangi köye ilişkin olduğunu düzenleyen 6 ncı maddesi hükmü karşısında da anlamsız kalır. Bu açıklamalara göre, köyün mecburi ve isteğe bağlı işleri arasında sayılmamış olduğu gerekçesine dayanılarak, köyün veya köy halkının müşterek ve genel yararları ve çıkarları bakımından yerine getirilmesi zorunlu bazı hizmetlere tahsis edilmek üzere özel mülkiyet kapsamına giren bir taşınmazın tamamının veya bir bölümünün istimlâk edilemeyeceği yolundaki görüşe katılmaya olanak yoktur.

O durumda içtihatların, bu açıklamalarımızda gözönünde tutularak, 6 ncı Dairenin 1969/1867 Esas ve 1971/985 Karar s. kararı doğrultusunda birleştirilmesinin yerinde olacağı yolundaki açıklamaları sözü edilen kararlar, konu ile ilgili mevzuat incelenerek gereği görüşülüp düşünüldü:

I - İLGİLİ DAİRE KARARLARI:

A - Aladağ Köyü ihtiyar Meclisinin istimlâk kararı üzerine açılan dava sonunda Altıncı Dairece verilen 22.1.1962 gün ve E. 1958/1537, K. 1962/137 s. kararda: Köy Yasasının 44. maddesinin ikinci fıkrası hükmü, 6830 s. istimlâk yasanın açık ve kesin hükmü ile ilga edilmiştir. Sair taraftan bu yasa amme idarelerinin yapmakla görevli işleri başarabilmek için lüzumlu gayrimenkulleri istimlâk edebileceklerini hükme bağlamıştır. Köy Yasası ise,

sıvat yapmayı köyün mecburi ve ihtiyari vazifeleri arasında saymış değildir. Bu itibarla sıvat yapmak için istimlâk muamelesi yapılması kanunla verilmiş olan yetkiyi aşmak demektir. Yukarda açıklanan nedenlere binaen istimlâk kararının iptaline denilmektedir.

B - Vakıf Köyü ihtiyar Meclisinin istimlâk kararı üzerine açılan dava sonunda Altıncı Dairece verilen 24.3.1971 gün ve E. 1969/1867, K. 1971/985 s. kararda: h6830 s. Kamulaştırma Yasasının 3 ve 4 üncü maddeleri ile kanunen yapılmasından sorumlu ve yükümlü bulundukları kamu hizmetinin veya teşebbüsün yürütülmesi için gerekli taşınmaz malların kamulaştırılmasında veya bu taşınmaz mallar üzerinde irtifak hakkı kurulmasında ilgili tüzel kişilerine, anılan yasanın 5/1 - a maddesi ile de köy yararına kamulaştırmalarda köy ihtiyar kurullarına yetki verilmiş bulunduğu, 442 s. Köy Kanunda köyün müşterek ve umumi menfaatinin söz konusu olduğu hallerde köy için gerekli işleri yapmakla köy idareleri görevli kılındığına göre, davalı köy idaresinin sıvat yerine zaruri ihtiyacı bulunduğu, sıvat mahalli için en uygun yerin mezkûr gayri, menkulün bulunduğu yer olduğu ve aynı yerin uzun zamandır sıvat yeri olarak kullanılmakta olduğu anlaşıldığından gayrimenkulün bu amaçla kamulaştırılmasına karar verilmiş olmasında kamu yararının gözetilmiş olduğu ortada olup, usul ve yasaya aykırılık yoktur. Bu sebeple davanın reddine denilmektedir.

II - İNCELEME:

Konu ve sorunun açıklanmasına ışık tutacağı cihetle kamulaştırmanın tarifine yer verilmesi gereklidir.

İdare hukukunda: (Kamulaştırma idarenin umumi menfaatler düşüncesiyle ve amme kudretine dayanarak amme emlakine kalp etmek veya amme menfaatinin icap ettirdiği hususlara tahsis etmek veyahut bu hususlarda kullanmak üzere bedeli mislini, değer pahasını vermek şartıyla bir gayrimenkulü cebren iktisap etmesidir.) tarzında tarif edilmektedir. (Sıddık Sami Onar. İdare Hukukunun Umumi Esasları Cilt III sayfa 1513)

Mevzuata gelince:

1961 Anayasasının 38 inci maddesinin birinci fıkrası: Devlet ve Kamu tüzel kişileri, kamu yararının gerektirdiği hallerde, karşılıklarının peşin ödemek şartıyla, özel mülkiyette bulunan taşınmaz malları, kanunla gösterilen esas ve usullere göre, tamamını veya bir kısmını kamulaştırmaya ve bunlar üzerinde idari irtifaklar kurmaya yetkilidir hükmünü taşımaktadır.

6830 s. İstimlâk Yasasının birinci maddesi ise Amme hükmi şahıslarıyla müesseseleri tarafından umumi menfaatler için lüzumlu işlere tahsis edilmek üzere hususi şahıslara

ilişkin gayrimenkullerin ve kaynakların istimlâki ile hususi şahıslar lehine mahsus kanunlarına müsteniden yapılacak istimlakler bu yasa hükümlerine tabidir hükmünü amirdir.

Yukarıda metni yazılı Anayasanın 38 inci maddesinin birinci fıkrasındaki kamu yararının gerektirdiği halleri ibaresi ve 6830 s. İstimlâk Yasasının birinci maddesindeki umumi menfaatler için lüzumlu işleri ibaresiyle kamu yararı ilk şart olarak öngörülmüş; kamulaştırmanın hukuki tarifinde aynı suretle kamu yararı ilk şart olarak sayılmış bulunmaktadır.

Gerçekten her kamulaştırma muamelesi kamu yararı kararıyla başlar. Bu karar tüm kamulaştırma muamelesinin esasını ve temelini teşkil eder.

Anayasanın 38 inci maddesinin birinci fıkrasındaki kanunla gösterilen esas ve usullere göre ibaresi ile kastedilen yasanın istimlâk yasası olduğuna şüphe yoktur. 6030 s. istimlâk yasasının 1 nci maddesinde ise: İstimlâkler bu yasa hükümlerine tabidir ibaresiyle Anayasa hükmüne muvazi olarak bir hüküm sevk edilmiş bulunduğu meydandadır.

Ancak istimlâk yasasının 3 üncü maddesindeki: istimlâk, ancak bunu yapacak idarenin kanunen ifasına memur bulunduğu amme hizmetinin veya teşebbüsün yürütülmesine lüzumlu gayrimenkullerin ve kaynakların bu yasa hükümleri dairesinde değer pahası peşin verilmek şartıyla yapılabilir hükmü Anayasa Mahkemesinin 10.4.1973 gün ve E. 1972/53, K. 1973/16 s. kararıyla iptal edilmiş olduğu cihetle kamulaştırmalarda bu madde hükmüne dayanılamayacağı şüphesizdir.

İstimlâk Yasası kamulaştırmalarda umumi menfaat kararı verecek mercileri 5 inci maddesinde belirtmektedir. Bu maddenin 1 - a bendi hükmüyle köy lehine istimlâklerde Köy ihtiyar Meclisi görevli kılınmaktadır.

Öte yandan 442 s. Köy. Yasasının 9 uncu maddesinde : (işbu kanunla köye verilen işleri görmek köy muhtarının ve ihtiyar meclisinin vazifesidir.) hükmü yer almaktadır. Aynı Yasanın 12 nci maddesinde köye ilişkin işler mecburi ve köylünün isteğine bağlı işler olmak üzere ikiye ayrılmaktadır. Yasanın 13 üncü maddesi köylünün mecburi işlerini, 14 üncü maddesi de köylünün isteğine bağlı işleri ayrı ayrı saymaktadır.

Binaenaleyh gerek istimlâk yasası ve gerekse köy yasası hükümlerine göre köy lehine yapılacak kamulaştırmalarda köy ihtiyar meclisi görevli bulunmaktadır.

Her ne kadar köy kanununda sıvat yeri köyün mecburi ve köylünün isteğine bağlı işleri

arasında sayılmamış ise de köy hayvanları için sıvat yerine ihtiyaç bulunması halinde, köy ihtiyar meclisince bu yerin sağlanması için özel kişilere ilişkin taşınmaz malların kamulaştırılmasına yasal bir engel yoktur. Zira Köy Yasasının 13 ve 14 üncü maddelerinde ayrı ayrı sayılan işler tadadı ve tahdidi mahiyette değil, köylüye ve köy idarecilerine yol gösterici nitelikte birer örnekten ibarettir. Nitekim sözü geçen yasa maddelerinde yasa koyucu tarafından, çağdaş uygarlığın icap ve ihtiyaçlarından olarak kullanması zorunlu hale gelen elektrik enerjisinden köylerin de yararlanması öngörülmüş; köylünün isteğine bağlı işler arasına bir örnek daha getirilmiş; yasanın 14 üncü maddesine 19.2.1954 gün ve 6253 s. kanunla 32 nci fıkra eklenmiş bulunmaktadır. Bu fıkranın metni: (Köye elektrik tesisatı vücuda getirmek.) dir.

Esasen idareler kamu yararı düşüncesiyle kamu kudretine dayanarak kamu emlakine kaybetmek veya kamu yararının gerekli kıldığı hususlara tahsis etmek veya bu hususlarda kullanmak üzere değer pahasını vermek şartıyla özel kişilere ilişkin taşınmaz malları zorla iktisap edebilirler.

Bir kamu tüzel kişisi olan köyün varlığını sürdürebilmesi için köy kamu hizmetlerinin yürütülmesi zorunludur. Bu itibarla köye ilişkin işleri görmekle görevli ve yükümlü bulunan köy idarecilerinin, kamu yararı amacıyla, köyün müşterek ve umumi yararlarının gerekli kıldığı hallerde, kamu hizmetlerinin yürütülmesine lüzumlu olan, özel kişilere ilişkin taşınmaz malları kamulaştırabileceklerine şüphe yoktur.

Köyün ve köyde yaşayan halkın yıllar geçtikçe ihtiyaçlarının çoğalacağı ve yeni ihtiyaçlarının ortaya çıkacağı bedihidir.

442 s. Köy Yasası 7.4.1940 gününde (1925 yılında) yürürlüğe konulmuş; o tarihten itibaren geçen 50 yıl içinde; köylerde vaki sosyal ve iktisadi gelişmelere muvazi olarak yerine getirilmesi zorunlu ihtiyaçların ortaya çıkmış olacağı da bir gerçektir.

Adı geçen yasanın 2 nci maddesi köyü: (cami, mektep, ortak, yaylak, baltalık gibi orta malları bulunan toplu ve dağınık evlerde oturan insanlar bağ ve bahçe ve tarlalarıyla birlikte bir köy teşkil ederler.) suretinde nitelendirmektedir. Köy halkının bağ ve bahçe ve tarlaları mevcut olunca hayvanlarının da bulunacağı tabiidir. Zira tarım ile uğraşan köylünün hayvancılıkla da uğraşacağı meydandadır. Hal böyle olunca köy hayvanlarının su ihtiyacını sağlamak için sıvat yeri yapılmasına lüzum hasıl olduğunda bu işin gerçekleştirilmesinde köyün ve köylünün müşterek ve umumi yararı bulunacağı izahtan varestedir. Bu sebeplerle köye ilişkin işleri yürütmekle görevli ve yükümlü olan ihtiyar meclisinin köye bir sıvat yeri yapılması gerekli olduğu durumda kamu yararı kararıyla özel kişilere ilişkin taşınmaz malları kamulaştırması mümkündür. Aksi bir düşünce, yasa

koyucunun güttüğü amaca aykırı düşer.

III - SONUÇ:

Yukarıda açıklandığı üzere gerek Anayasa ve gerekse istimlâk Yasası kamulaştırmada ilk şart olarak kamu yararını öngörmektedir.

Gerçekte her kamulaştırma muamelesi bir kamu yararı kararıyla başlar. Bu karar kamulaştırma muamelesinin esasını ve temelini teşkil eder.

6830 s. istimlâk Yasası köy lehine yapılacak kamulaştırmalarda kamu yararı kararı verecek mercii Köy ihtiyar Meclisi olarak belirtmekte, 442 s. Köy Yasası da köye ilişkin işleri görmekle aynı mercii görevli ve yetkili kılmaktadır.

Köy Kanununda köye ilişkin işler mecburi ve isteğe bağlı işler diye ikiye ayrılmakta, her gruptaki işler birer birer sayılmaktadır. Yalnız bu işler arasında köy sıvat yeri bulunmamaktadır. Kanunda köy sıvat yerinin sayılmamış olması bu işin yapılamayacağı anlamını taşımaz. Zira mecburi ve isteğe bağlı işler diye belirtilen işler tahdidi ve tadada nitelikte değil, köylüye ve köy idarelerine yol gösterici birer örnekten ibarettir.

öte yandan köy halkının tarımla birlikte hayvancılıkla da uğraşacakları tabiidir. Köyün, yıllar geçtikçe, çoğalan ve ortaya çıkan yeni ve zorunlu ihtiyaçlarının karşılanması, köyün ve köy halkının müşterek ve umumi yararına olacağı şüphesizdir. Köy hayvanlarının su ihtiyacını karşılamak için bir sıvat yerine lüzum ve ihtiyaç bulunması halinde, bu yerin sağlanarak hizmetin yürütülmesi köyün ve köylünün müşterek ve umumi yararına olacağı meydandadır. Başka bir deyimle bu işin gerçekleştirilmesinde kamu yararı bulunduğu cihetle, köy işlerini yapmakla görevli ve yükümlü köy idaresinin, özellikle köy lehine yapılacak kamulaştırmalarda, kamu yaran kararı almaya yetkili bulunan Köy ihtiyar Meclisinin, bu konuda özel kişilere ilişkin taşınmaz malları kamulaştırabileceği ortadadır.

Belirtilen sebeplerle içtihadın Altıncı Dairenin 24.3.1971 gün ve E. 1969/1867, K. 1971/985 s. kararı doğrultusunda birleştirilmesine,

19.12.1975 gününde **oyçokluğuyla** karar verildi.

KARŞI OY

Anayasanın 38 inci maddesinin birinci fıkrası ve 6830 s. istimlâk Yasanın birinci maddesi, hükmü kamulaştırmalarda kamu yararını ilk şart olarak öngördüğüne şüphe yoktur.

Ancak istimlâk Yasasının 5 inci maddesinin a bendi hükmüne göre, köy lehine kamulaştırmalarda kamu yararı kararı verecek mercii Köy ihtiyar Meclisidir. 442 s. Köy Yasasının 9 uncu maddesi hükmü gereğince Köy Yasası ile köye verilen işleri görmek üzere Köy Muhtarı ve ihtiyar Meclisi görevlidir.

Köy Yasasının 12 nci maddesinde köye ilişkin işler mecburi ve köylünün isteğine bağlı işler diye ikiye ayrılmakta; 13 üncü maddesinde mecburi işler, 14 ncü maddesinde isteğe bağlı işler birer birer tüm teferruatı ile sayılmaktadır. 12 nci maddenin birinci fıkrası ise isteğe bağlı işlerde köy derneği kararının alınması gerekli olduğunu hükme bağlamış bulunmaktadır. Yalnız köy sıvat yeri gerek mecburi ve gerekse isteğe bağlı işler arasında sayılmamaktadır.

İdare organlarına, görev ve yetkinin kanunlarla verileceği, görev ve yetki sınırlarının da kanunlarla tespit olunacağı izahtan varestedir.

Köy Yasasının 13 ve 14 üncü maddelerinde sayılan mecburi ve isteğe bağ h işler tadada ve tahdidi niteliktedir. Bu islerin köylüye ve köy idarecilerine yol gösterici nitelikte olduğunu kabule imkân yoktur. Zira yol gösterici nitelikte olsalardı kanunda (bu gibi işler), (benzeri işler), (emsali işler) ve (lüzum görülen işler) gibi ibarelerden birinin yer alması gerekirdi. Kanunda bu yolda konulmuş her hangi bir ibare mevcut değildir.

Her ne kadar Köy Yasasının 2 nci maddesinde sayılan köy orta mallarından yalnız (cami, mektep yapmak) işleri mecburi işler arasında sayılmakta ise de, 6 nci maddede sayılan köy orta mallarından sıvat yeri, mecburi ve isteğe bağlı işler arasında bulunmamaktadır.

Öte yandan Köy Yasasının isteğe bağlı işleri sayan 14 üncü 1 maddesine 19.2.1954 gün ve 6250 s. kanunla 32 nci fıkra eklenmek suretiyle (köye elektrik tesisatı vücuda getirmek) işi ön görülmektedir. Köyün ve köy halkının yıllar geçtikçe müşterek ve umumi ihtiyaçlarının artacağı ve yeni ihtiyaçlarının ortaya çıkacağı tabiidir. Ortaya çıkan yeni ihtiyaçlar arasında karşılanması lüzumlu görülenler, özellikle köye elektrik tesisatı yapılması gerekli bulunması halinde, bu işi yapmağa köy idaresi yetkili bulunsa idi, kanuna, sözü geçen fıkranın eklenmesine mahal yoktu.

Kaldı ki yasa koyucu köylerde sıvat yeri yapılmasını öngörmüş olsaydı Köy Yasasının yürürlüğe girdiği tarihten itibaren geçen Elli yıl içerisinde bu konuda yasaya bir hüküm vazedebilirdi. Köy Kanununda sıvat yeri yapılacağına dair bir hüküm sevk edilmemiş olduğuna, köy işleri mecburi ve isteğe bağlı işler diye tüm teferruatı ile ayrı ayrı sayılmış bulunduğuna göre, köy idarecilerinin görev ve yetkilerinin sınırlanmış olduğu ortadadır. Aksi bir düşünce anılan yasanın sözü geçen maddelerinin vazıı maksadına aykırı düşer.

Bu itibarla Köy ihtiyar Meclisinin, köye sıvat yeri sağlanması amacıyla özel kişilere ilişkin taşınmaz malları kamulaştırmasına görev ve yetkileri yönünden imkân yoktur.

Yukarıda açıklanan sebeplerle İçtihadın Altıncı Dairenin 22.1.1962 gün E. 1958/1537, K. 1962/137 s. kararı doğrultusunda birleştirilmesinin yerinde olacağı görüşü ile karara karşıyım.

Kaynak: MDİBK. Cilt III

Telefon: +90 (312) 473 84 23

E-Posta: mts@mevzuattakip.com.tr

Adres: Çetin Emeç Bulvarı Hürriyet Cad. No: 2/12 Çankaya ANKARA